

—A ben segur devi morir de tristesa, com que era una bestia que tenia tant de coneixement....

—No, senyora; va ser una minyonota del pis de sobre, que per la finestra de la cuina li va tirar julivert, i està clar, a les poques hores estava de cos present. Això sí, la vàreig citar i la varen condemnar a que'm pagués el gasto d'haver-lo fet dissecar.

—Molt ben fet. ¿I encara'l guarda?...

—*Vaya*, i que és el meu company de fa molts anys. Com que'l pobre Josepet no s'havia volgut mai retratar, vàreig pensar, aixís quan vegis el lloro pensaràs en el difunt.

—Ben pensat. ¿I potser el té damunt de la calaixera?...

—El tinc a la tauleta de nit: està enfilat a una branqueta i amb una de les potes aguanta....

—¿Un parell de cireretes?

—No, senyora: la dentadura postissa que duia en vida'l meu difunt marit.

—¡Ai mare, quin acudit que va tenir!

—Va ser tot una pensada meva.

—I on està ara?

—Al cementeri vell, illa segona...

—No: vostè vull dir.

—¡Ah!... ¿Una servidora?... Angels, trenta-dos, quart pis, segona porta. Abaix a l'entrada hi ha un ataconador i al davant venen xocolata per a parteres.

—Ho tindrè present.

—¿Vindrà a veurem?

—Li prometo, sols sigui per veure'l lloro.—

SANTIAGO BOY.

SPORT

BLANCO Y NEGRO - CATALUNYA. Janer 5. Dimontri de bolshevikisme! Sembla talment que algun dels seus terrorífics tentacles s'hagi allargat fins al camp de foot - ball, fent presa dels *Blanco y Negros*, doncs aquests nens van jugar amb una ferocitat tal, que'n Lenine i en Trotzky són uns angelets sense fel al costat d'uns germans Pollan, que a deixar-los fer, amb una mica més converteixen el *team* en un sac d'ossos. Sort d'una formidable canonada d'en Mercadé, la qual ens va posar en disposició d'apuntar-nos un parell de punts, que bona falta ens feien, o sinó, Mare de Deu! ens passava com al «Asturias», al qual, vulguis que no, li van fer fonedís un *goal*, mercés a les paternals disposicions de la Lliga, que sempre mira pel débil.

CATALUNYA - AGUILA (de Pachuca). Janer 26. No sabem per quin miracle del cel es va trovar complert el nostre *team*. Els nostres s'aliniaren aixís: Segon, Fernández, Lujambio, M. Mainou, San Emeterio, Mercadé, Méndez, Escudé, Riquer, Gil i Molas. Eh, que'ls hi sembla? En Molas altra vegada al primer *team*, i aixó que ja estava retirat al quarto dels mals endreços. Però en fi, ja sabeu alló de: *Cuentan de un sabio que un dia....* Sobretot que com el partit es va guanyar per la simpática anotació de tres a zero, no se li van trobar pels a la sopa, havent-hi elogis per a tothom, especialment per a en Lujambio, San Emeterio i Mercadé, quals defensaren tan bé els seus llocs, que'ls *Aguilas* no arribaren a tocar la porta catalana. Hi hagué dos *corners* colossals, un d'en Mainou i un altre d'en Mercadé, entrats a cops de cap per en Riquer, i un.... *contrary* des de la línia de terme enrera, on en Gil, com qui no ho vol, hi posà el caparró, i pilota endintre!

No hi va haver més escàndols que'l provocat per l'indecissió del jutge, que creia *off-side* aquest últim *goal*, i el que feien una colla de bailets, aplaudint constantment an en Molas.

QUIMET.